

TV-uitzending

De laatste tijd verschijnen er, vind ik, nogal boosaardige stukjes in ons blad. Dat is toch niet nodig, zei ik tegen mijn vriendin en zij beaamde dat. Ook in dit nummer weer zo'n peststukkie op pagina 9 over die hoorzitting. En ik vond die TV-uitzending nou juist hartstikke leuk. Het leek op die uitzending van omroep Max, de geheugensteun heet dat geloof ik. De spelleider was wel streng, want alles moest via hem lopen. De eerste kandidaat was een zekere Frijns. Hij had wel lol in zijn werk, hij lachte voortdurend naar de spelleider.

Je had geen omkijken naar deze man. Echt een helder koppie die Omtzigt.

Die Frijns had bij het ABP gewerkt. ABP staat voor Achteraf Beleid Produceren. Nu dat klopt, het duurt daar altijd langer.

En toen kwam er ook nog een mevrouw Bos van het PFZW en dat staat voor Pensioenen Financier Zelfstandige Winkeliers en dat getuigt naar mijn idee van maatschappelijke betrokkenheid.

Die mevrouw Bos kon het heel mooi zeggen. Ik heb deze zin opgeschreven: *“Wij kijken naar de perspectieven van onze klanten en die houden we tegen het licht van de mogelijkheden die zich voordoen op de onvoorspelbare markten waar het krachtenveld de bandbreedte bepaalt van het beoogde perspectief en dat wordt ingekaderd in maatwerk wanneer alle aspecten getoetst zijn aan factoren die we nu niet kunnen overzien.”* Wat kan iemand het toch prachtig zeggen. Geen onvertogen woord. Het leek wel een gedicht al begreep ik het niet helemaal.

Even later of eerder kwam er een meneer Frits Bosch, die werd getalsmatig afgebrand. En erg vriendelijk klonk het ook niet allemaal want zijn fouten werden

breed uitgemeten, zodat elke splinter een balk werd. Hij, die Bosch dus, deed ook wel een beetje dom zoals onze prinses Maxima het zo mooi kan zeggen, want hij verweet de kamerleden dat ze hadden zitten slapen. Dat kon werkelijk niet want in 1996 zat nog niemand van deze kamerleden in de Tweede Kamer. Tja dat was een afgang maar dankzij een kilo gel, bleef zijn haar mooi zitten, dat wel.

Toen kwamen The Blue Diamonds, tenminste dat dacht ik eerst. Het bleken twee beleggers te zijn in levende lijve en ze hadden gestudeerd dat kon je zien. Er stond DRS voor hun naam. Dankzij Regerings Steun betekent dat. Knappe koppen hoor. Ze slaagden erin een half uur om een vraag heen te praten. Hoeveel geld vraagt u voor uw beleggingsactiviteiten, vroeg de spelleider. Pas na dertig minuten kreeg hij het antwoord, heel schutterig: *“een half tot twee procent”* alsof ze een groot geheim verklapten.

Aan het eind van deze dag kwam mevrouw Kellerman van de DNB (Doorgaans Niet Bereikbaar) Zij las eerst heel mooi voor uit het jaarverslag van die bank, net als Prinses Laurentien dat zo goed doet. Nu zag je ook het ene na het andere kamerlid knikkebollen. Maar toen begon ze voor zichzelf vragen te beantwoorden van de spelleider en de inmiddels weer wakker geschrokken Kamerleden. Een krachtige persoonlijkheid met veel kennis van zaken. Zij versloeg in haar eentje alle andere kandidaten inclusief de spelleider. Zij zou eigenlijk de enige geweest kunnen zijn om de monddood gehouden werknemers en gepensioneerden erbij te roepen, maar toen zei de spelleider dat het de hoogste tijd was de bijeenkomst te beëindigen. Zijn glimlach daarbij beviel mij héélemaal niet. Zou hij toch meer aan zijn eigen imago hebben gedacht...? <<